

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

Després de l'Assamblea de l'Esquerra Catalana

L'AZCÁRATE Y EN PAU IGLESIAS:— Poden passar... Aquí es a casa seva.

L'Assamblea de l'U. F. N. R.

El goig de veure la sala de sessions de l'Assamblea ab aquella multitud de delegats en la qual hi havia lluida representació de totes les comarques catalanes. Prop de 300 assembleïstes acudiren a la crida, nombre demostratiu de que'l novell partit es una enorme força republicana y catalana, capassa de fer grans coses si troba la direcció y l'orientació que li calen.

Set sessions celebrà l'Assamblea, a la Sala Imperi les unes y a l'Ateneu Gracienc d'U. F. N. R. les altres, totes elles concorregudíssimes y animadíssimes. D'aquestes sessions ne sortí l'Unió Federal ab un programa, ab una organització y ab una tàctica. La feina dels ponents y dels que presentaren proposicions y esmenes fou ben meritòria.

La ponència del senyor Vallès y Ribot estatuí l'organització interna del partit. Una llarga discussió's promogué a l'entorn d'una de les condicions senyalades pel ponent per l'inscripció en el cens, que exigia l'esser català. Se solucionà el desacord donant un caracter de major amplitut a la conclusió.

La segona ponència fou la de don Jaime Carner, que tractava de la tàctica a seguir respecte als partits afins. El punt més important y discutit de la ponència del senyor Carner sigué la conclusió setena de la mateixa, en la qual se deia que l'Unió Federal podia col·laborar en la feina de la conjunció republicana-socialista espanyola.

Una esmena dels senyors Alomar, Lluís de Zulueta, Laureà Miró y altres nombrosos assembleïstes donà motiu a un gran debat. L'esmena demanava a l'Assamblea que fes constar el seu desitg de que l'U. F. N. R., tot conservant la seva organització y els seus ideals propis, integrés la conjunció republicana-socialista. Així, doncs, els termes de la discussió eren els següents: «L'Unió Federal ha de col·laborar en la tasca política de la conjunció, o bé ha d'arribar fins a formar part de la mateixa?» Es innegable que en això les opinions dels assembleïstes estaven dividides: uns volien la col·laboració y altres l'integració. Podriem dir que una part de l'Assamblea estava per una discreta *entente cordiale* ab la conjunció republicana-socialista y una altra part per l'aliança formal. Per fi s'arribà a l'aprovació, per aclamació, de la següent fórmula:

«L'Assamblea fa constar de la manera més clara y categòrica la seva voluntat de que l'Unió Federal Nacionalista Republicana entri en la conjunció republicana-socialista.»

«L'Unió, en compliment de la base 6.ª del pacte de 24 d'Abril de 1910, conservarà l'integritat de la seva organització com a entitat política autònoma y la dels principis federals nacionalistes, dels que no prescindirà mai en la seva propaganda en els actes que emprengui ab la conjunció republicana-socialista per tot arreu d'Espanya.»

«El Consell y la Representació parlamentaria queden facultats para realisar aquest acord, ab tota aquella llibertat que fan necessaria les qüestions de tàctica política a convenir ab altres entitats independents.»

Ens sembla evident que la transcrita fórmula representa el triomf de l'esmena del nostre eminent company Gabriel Alomar, ja que significa l'entrada (que es lo mateix que l'integració) a la conjunció, cosa diferent de la col·laboració. Es dir, que s'acordà, no ja l'entente cordiale, sinó l'aliança. Pera molta gent aquest resultat constituí una sorpresa.

En les sessions següents se discutiren y aprovaren, ab diverses esmenes, la ponència del senyor Layret sobre la responsabilitat política dels elegits para carrecs publicos, la del senyor Quintana sobre l'acció de la joventut, la del senyor Llorc sobre la vida rural, la del senyor Corominas (P.) sobre la constitució d'un tresor del partit y la del senyor Puig y Esteve sobre el foment de les festes y els sports.

En la darrera sessió s'aprovà per unanimitat una proposició firmada pel nostre company senyor Rovira y Virgili y altres assembleïstes sobre els principis y la tàctica de l'Unió en les qüestions obreres. En Gabriel Alomar, ab un centenar més d'assembleïstes, ne tenia presentada una altra sobre el mateix tema, essent retirada y afegides les firmes a la primera. Aquesta proposició es d'una grossa importància, puig dona al nou partit una significació neta i avensada y radical.

Tenim, doncs, en marxa aquella tant desitjada Esquerra Catalana. Que marxi bé, que creixi y que fassi bona feina, es lo que desitja LA CAMPANA DE GRACIA, que, dintre la seva tradicional independència de criteri, té els seus amors posats en els mateixos ideals que constitueixen els de l'Unió Federal Nacionalista Republicana.

L'ASSAMBLEA

S'ha parlat molt de l'esterilitat de les assemblees. Permeteu que cregui, d'elles, lo contrari: que les assemblees porten en si mateixes la seva fecunditat. No hi fa res que no'n surti formulada una vocació de vida nova que elles soles no poden donar, si no hi ha previament grans inspiradors que les fecundin. No hi fa res que no'trabsalini l'esser d'un partit ni converteixin en prolífica activitat lo que abans era estagnació y apatia. N'hi ha prou ab que les multituds s'hi ajuntin a l'ombra dels casals publicos, y sentin la febre política. Això ve a esser com una mena d'hiperèmia que transfigura els pobles en sobirans de si mateixos, encara que sia per uns moments. Les multituds juguen a *Convenció*, senten els lligams impalpables de les solidaritats, cobren consciència de personalitat colectiva y coherent. El que assistí a la sessió del dissabte a la nit, a l'Ateneu de Gracia, deuria sentir passar sobre el cap aquell volar d'ales subtils que no sabem si es be el vostre mateix esperit que s'emancipa para elevarse, o si es el ventol que renova y purifica els ambients d'una ciutadania. Mai, alsantme en mitg d'una multitud, he sentit l'emoció de l'història en la forma ab que vaig sentir-la aleshores. Y'm permetreu que'm feliciti públicament de que, gracies a la bona voluntat de tots, la fórmula fecunda que proposava fos aprovada, en substancia, per tota l'Assamblea.

Temps hi haurà para parlar detingudament de l'era nova en que acabem d'entrar. Diguem sols avui que nosaltres creiem, de cor, en l'eficàcia de lo que pot venir.

L'excepcional moviment d'atenció que va observar-se entre els assembleïstes en el moment de discutir-se el darrer punt de la ponència Carner, sobre relacions ab els demés partits, prova que la qüestió era, per si sola, el veritable fi de l'Assamblea. Aquest acord tenia una doble transcendència, segons la mireu per lo que fa referència a Espanya o per lo que fa referència a Catalunya. En quant a l'aspecte espanyol, el pervenir dirà... En quant a l'aspecte català, la dificultat primera naixia de la naturalesa del nostre partit, que es més aviat una aglomeració que una coherència. Lo que vaig dir a l'Assamblea; referent a la tradició nostra de les mitges tintes, de les atenuacions, dels *à peu prés*, dels *casi casi*, es una trista veritat. Es l'eterna política de l'atísbo, de l'ovirament. Es que sempre hem tingut la por a pronunciar una paraula clara, para no produir la ruptura temuda entre les parcialitats mal adherides entre si. L'escriptor, al bell mitg d'un paragraf, ha aturat, la ploma sobtadament, vo-rejant la paraula perillosa. L'orador, a mitg discurs, ha frenat l'improvisació caudalosa davant el mot que anava a eixirli dels llavis.—En l'Assamblea el gran plet no era, realment, el de decidir-se sobre la major o menor intimitat de les relacions ab els partits de la conjunció. El gran plet era el d'armonisar l'estridentia dels que firmaven l'esmena a la conclusió d'en Carner ab l'eterna palidesa dels que volien continuar la vella cansó... D'una barreja de fort colorit ab cosa incolora, de vi ab aigua, de categoric ab dubitatiu, lo natural hauria estat que'n sortís un aigualit, una horxata... L'exit immediat y sorollós de les paraules endressades a la concòrdia, a la fórmula mixta y d'avenencia, a evitar les votacions que haurien produit vencedors y vensuts, provava les inclinacions a continuar, de fet, els acomodaments paradoxics... Però, val a dirho: hi hagué per part de tots, y singularment per part d'en Corominas y d'en Carner, una tan excelent y noble voluntat, una consciència tan plena del moment, que la substancia de la nostra fórmula va esser presentada a l'Assamblea com el veredictat conscient y raonat d'uns àrbitres y no com la mixtura acomodaticia d'uns confeccionadors.

Aquet va esser el resultat en lo referent a la part batallona de l'Assamblea. Un altre dia parlaré, si ho crec convenient, de la part orgànica que allà va donarse an el partit. Doctrinalment no va haverhi, en realitat, noves afirmacions. L'Assamblea aspirava més aviat a senyalar rutes pràctiques que rutes ideals; més aviat a establir una conducta, una tàctica, que uns principis... Era una Assamblea... pragmàtica.

Tal volta era un poc excessiva, aquesta absència de principis nous incorporats al partit. Personalment, jo creia indispensable innovar alguna cosa en lo referent a orientacions obre-rires. El meu fi d'intervenció en l'Assamblea —ont vaig honorarme ab la doble representació d'El Poble Català y de LA CAMPANA— era portarhi lo que crec iniciativa immediata (ingrés en la conjunció socialista-republicana) y lo que crec encaminament mediat (el socialisme). Per això havia improvisat també una proposició de caracter proletarista, que les cuidades y justes conclusions del meu car amic y company Rovira y Virgili varen permetre'm retirar, substituint la meua fórmula per la que ell presentava, y que per unanimitat va esser aprovada. Si el partit, a conseqüència d'aqueix debat educatiu y noble, té en compte aquestes mo-

cions, que venen a esser el nou respir de la nostra fracció política, podem esperarne resultats fecunds. Si no... , acabeu vosaltres mateixos, abans de que acabi el partit...

GABRIEL ALOMAR

CONTRA LA REPÚBLICA PORTUGUESA

Conspiració de «canards»

Se veu prou be que la República portuguesa torba el sòn a molta gent. D'ensà que la revolució establí a Portugal la forma republicana, l'inquietud augmenta entre certs alts elements d'algunes nacions veines de la portuguesa. Durant aquets darrers mesos s'ha treballat molt para posar entrabancs a la jove República, ab l'intent d'afavorir la restauració de la monarquia enfonsada.

Com que'ls dies van passant, y no's troben elements para organisar un moviment realista, en lloc del sistema de la conspiració sediciosa s'ha adoptat el de la conspiració per medi de canards. Y heusaquí que ja fa moltes setmanes que continuament apareixen en els periodicos informacions misterioses, donant a entendre que són imminents a Portugal esdeveniments greus que han de capgirar l'actual estat de coses. En aquestes mentideres informacions se presenta la República entregada a l'anarquia, voltada de perills, menassada per la dreta y per l'esquerra y a punt de caure y desaparèixer.

Un dels nius d'ont aquets canards surten es Espanya. Aquí hi ha, evidentment, qui's dedica a la cria de canards. Quasi be tots venen de Badajoz. El mateix paper que representava Perpinyà en les fantàstiques informacions que

sobre la revolta catalana de Juliol publicava la premsa europea, en la qüestió de Portugal el representa Badajoz. Les noves inventades o exagerades que d'allí s'envien, tenen tant que veure ab la veritat, com tenien que veurehi aquelles coses terrorífiques, horripilants, catastròfiques, que sobre Barcelona, Catalunya y Espanya contaven temps enrera els grans y petits diaris d'Alemanya, Anglaterra, Fransa, Austria y Italia.

Es innegable que la tasca del govern provisional de Lisboa topa ab dificultats. Però això es explicable y natural; lo extrany hauria sigut que hagués succeit lo contrari. Un cambi de règim no es cosa senzilla y planera. Representa sempre una fonda crisis para un país, y no es feina de quatre dies consolidar definitivament les noves institucions. Els monarques portugueses, passada l'aixafadora primera impressió del cop rebut, provaran de socavar els fonaments de la novella República; organizaran, potser, alguna temptativa de restauració, aprofitant les dissensions entre'ls republicans y el despit dels que's consideren perjudicats o postergats, possible, probable y tot. Mes les informacions alarmistes que continuament s'escampen no responen a cap fet cert; són desvergonyidament falses. La veritable conspiració la constitueixen aquestes informacions, que tots els bons republicans y bons lliberals han d'acullir ab grans reserves y han de contrarrestar degudament.

FULMEN

No fa pas moltes setmanes, com ja deuen recordar els nostre lectors, varem publicar una caricatura representant el casament polític d'en Soriano y en Lerroux, reconciliats en

Entusiasta despedida feta al senyor Jordana, pels seus correligionaris y amics.

Les víctimes del caciquisme

N la desesperada lluita que sosté el districte d'Igualada ab el caciquisme que fa trenta anys el pertorba, ha caigut una nova víctima. El jove metge don Francisco de P. Jordana, processat per injurys a instancia del senyor Godó y Lluçà, fou condemnat a tres anys de desterro, y a conseqüència d'aquesta decisió del tribunal, ha decidit el senyor Jordana buscar ambient més sanitos a la república de Santo Domingo. El dimars d'aquesta setmana s'embarcà en el vapor «Buenos Aires», de la Companyia Transatlàntica.

L'opinió pública igualadina esperava un gest generós del senyor Godó, però els *Doctors Guineus* que aconsellen al diputat per Igualada degueren creure a l'amic Jordana prou debil para humiliarse davant dels seus perseguidors, y buscaren amics oficiosos que li aconsellessin la baixesa d'implorar un perdó que ja no haguera tingut un borrall de noblesa no essent concedit espontaniament. El senyor Jordana tingué prou dignitat para preferir abandonar esposa, fills y pare y emigrar d'aquesta terra, deshonrada pel caciquisme, buscant en la lliure America la pau que no troba en sa terra nadiua per la cobardia dels uns, la baixesa dels altres y la tonteria de tots.

El passat diumenge fou obsequiat el senyor

Jordana ab un dinar, al que hi assistiren uns cent cinquanta comensals, pertanyents a tots els partits y a totes les classes socials d'Igualada. Una gentada immensa l'acompanyà a l'estació, despedintlo ab entusiastes visques al delinqüent honrat y vibrants crits de: *¡mori el caciquisme!* El gravat que encapসা aquestes ratlles representa al desterrat senyor Jordana a l'estació d'Igualada, esperant l'hora de la sortida del tren.

El dilluns al vespre, al restaurant Martin se reuniren una trentena d'amics del senyor Jordana para dedicarlhi un sopar de comiat. Entre els comensals hi havia els senadors senyors Rahola y Junoy, els diputats provincials senyors Serra y Rafols, el metge senyor Girona, l'arquitecte senyor Salvat, el consul de Santo Domingo, senyor Deschamps, y altres distingides personalitats. Se feren vots per la prosperitat de l'homenatjat y's dedicaren justes paraules de condemna contra el brutal caciquisme que ab sa mala baba pertorba la pau dels districtes y dispersa les families honrades.

Vetaquí la tasca que ab més fermesa deu emprendre l'esquerra catalana: donar la batalla al caciquisme, perseguintlo a tot arreu-aont se manifesti y defensant ab energia y constancia als pobles y als individus de ser víctimes de les seves brutalitats.

JEPH DE JESPUIS

demia produïda per l'acumulació de les escombraries en els carrers y en les cases de la ciutat. De manera que la vaga d'escombraries deix de ser una qüestió simplement obrera pera convertir-se en una qüestió d'interès general. El conflicte ja no es sols entre l'obrer y el patró, sinó que un tercer interessat entra en escena: el public.

La vida moderna fa imprescindibles una pila de serveis publicis. Si un plet entre obrers y patrons produeix la suspensió d'algun d'aquets serveis; la vida de les poblacions queda entorpidida o paralitzada, els danys y perjudicis són greus y generals y la situació's fa insostenible. Aquest es el cas d'una vaga d'empleats y obrers de Correus, Telefons y Telegrafs o de Ferro-carrils.

¿Es possible que, davant d'aquets casos, que fins poden ferir de mort una nació, les autoritats y els governs restin ab els brassos creuats, sense altra missió que la de conservar l'ordre public y evitar o castigar els fets delictius que ab ocasió de la vaga's puguin cometre? Es evident que no. No ja en nom de les teories intervencionistes, sinó en nom del dret a la vida que té la societat, l'Estat o la llei han d'intervenir. Però aquesta intervenció del govern o de la llei enclou un altre perill: y es el de que quedin perjudicats els interessos dels treballadors per la supressió o la limitació del dret de vaga. Y aquí un nou problema queda plantejat: si els interessos vitals de la societat fan necessari que als obrers encarregats dels serveis publicis imprescindibles se'ls suprimeixi o limiti el dret de vaga, es precis donarlos, a cambi de l'arma de que se'ls desposseeix, una altra arma pera poder fer triomfar les seves justes reivindicacions. A Fransa, ont les vagues d'empleats de Correus, Telefons y Telegrafs, y la recent dels carrilaires, han donat a la resolució d'aquesta qüestió un caracter d'urgència, M. Briand ha elaborat un notabilíssim projecte establint els consells de conciliació y els tribunals d'arbitratge, però en forma tal, que'ls interessos obrers queden veritablement salvaguardats. D'aquet projecte, un altre dia en parlarem ab tota l'extensió compatible ab el curt espai de que pera aquestes notes disposem.

A. R. y V.

REPICS

OM està la política madrilenya!

Si el senyor Salvador, home de grans aspiracions, s'ha conformat en la darre-ra crisis ab acceptar l'insignificant cartera d'Instrucció pública, ¿saben per què ha sigut?

Perquè se li ha promès que, segons ell espera, això li servirà de mèrit pera ocupar en son dia la cobdiciada presidència del Senat.

D'això sí que se'n diu somniar truites. A la qüenta el senyor Salvador ignora que, com ab molta oportunitat fa notar un periòdic, d'aquí deu, d'aquí vint, d'aquí trenta anys, el Senat espanyol estarà encara presidit pel senyor Montero Ríos, més jove, més agíl y més fresc que avui.

Així ho ha disposat l'insigne gallego, qui no s'amaga de dir que està resolt a no morir-se mai, precisament per això; perquè no vol que a la presidència del Senat s'hi pugui assentar ningú més que ell.

¡Bona idea!

Una de les primeres reformes que's proposa dur a la pràctica el Govern portuguès es la completa reorganització dels manicomis.

¿Per què no's fa això aquí també?

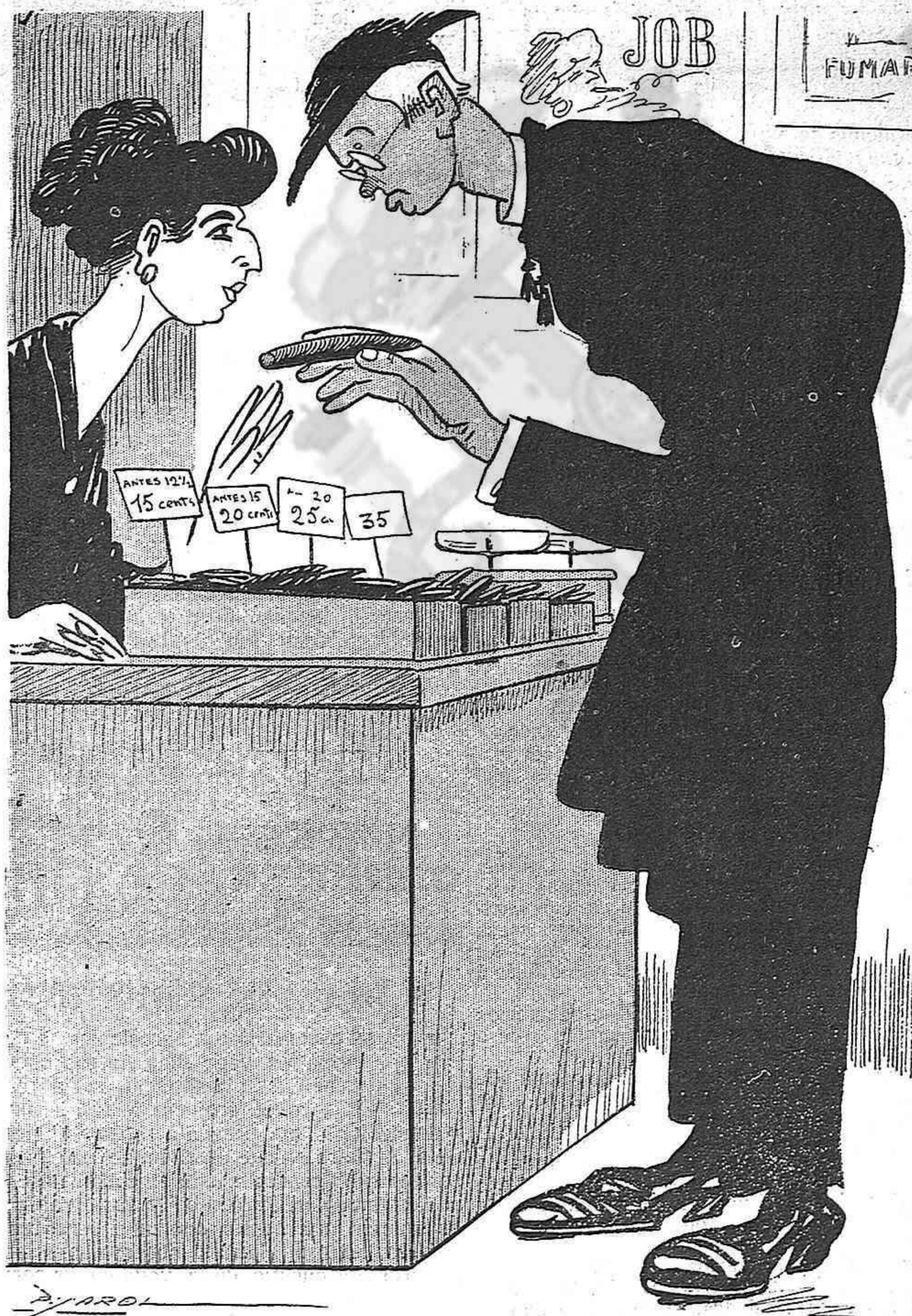
Cregui que es una cosa que convindria.

Perquè ¡se'n veu tanta y tanta de gent que va lliure per aquets carrers y per aquets mitings, y que, pel bé seu y dels demés, mereix ser posada a bon recaudo!...

S'ha fet molt de moda això d'usar sols les inicials quan s'escriu el nom d'un centre polític o de la mena que sigui, sempre que tingui el títol llarg; aixís tenim: el «C. N. R.», el «P. U. F.», l'«U. F. N. R.», etc.

No obstant, algunes associacions, ab això hi han d'anar molt en compte, perquè a lo millor resulten uns anagrames molt poc edificants.

La qüestió del dia

—¡Ah!... ¿S'ha apujat el tabaco?... Això raí!... Apujarem les misses.

«La cuesta de Enero»

—¡Quins dies més tremendos està passant, eh, don Alacandro?
—Psè... El Janer sempre ha sigut un mes dolent, pels empresaris d'espectacles.

Ab la «Pia Unión de Trinitarias Adoratrices», per exemple, no s'hi poden gastar bromes. Deu-nos-en-guard d'intentar la contracció.

Dialeg recullit al sortir d'una Assamblea:

—Marxen be les sessions, ¿veritat?

—Molt be; però trobo que en l'elecció de lloc no ha tingut gaire acert la Comissió organitzadora. Hauríem estat millor en un altre local.

—¿En quin?

—En el *Palacio de la Ilusión*.

Llegim:

«El regidor senyor Figueras donarà una conferencia sobres un tema de gran actualitat.»

Un tema de gran actualitat?

No parli més: «Les grans victories lerrouxistes al Congrés y a l'Ajuntament.»

Sinó que les grans victories, sense *Carunchos*, no les estima pera res el noi Figueras.

Bomba!

«Los radicales de Santa Perpetua de la Moguda andan muy atareados en la organización de un centro.»

Ai, ai, ai... Ja cal que'ns preparem.

Els de la Moguda van *moguts!*

A Italia's publica un diari, orgue de la Lliga Moral. Y en les seves columnes s'hi llegia l'altre dia un articlet dirigit a les dones, que acabava aixís:

«Si, pera fugir de la calor, les dones adopteu aquestes robes tan transparents, aquets vestits tan desvergonyidament cenyits a la pell, sense res a sota, com podreu soportar a l'altra vida les ardentes flames de l'Infern?»

El moralista està equivocad.

Les femelles ab *formes cenyides* no hi baixaran a l'Infern.

Sant Pere, entusiasmat, se les quedarà per ell a la celestial porteria.

Un pobre capellà de montanya, que era tan vell que ja quasi no tenia vista ni tacte, llegint un dia la Biblia, deia:

—«El Senyor donà a Adam una dona...»

Y com que era al cap-d'avall d'una plana, girà impensadament dos fulls y, repetint la frase, continuà:

—«El Senyor donà a Adam una dona... enquitranada per dintre y per fóra.»

¡¡.....!!

El pobre capellà havia saltat de la creació d'Eva a la construcció de l'Arca de Noè.

CORRESPONDENCIA

Cavallers: M. V. (a) T.: Si el fet tingués més importància o més relleu, y l'espai ens ho permetés, ab molt gust.— J. T. (Montbrío de Tarragona): Com a carta, es massa llarga; com a versos, són massa coixos. Ara, com a sintaxis y com a ortografia no pot anar ni ab rodes.— P. B.: Si hi cab, si senyor.— J. Hostal de l'Arganda: Els jeroglífics no m'acaben d'agradar. L'obra que demana no's pot servir per estar agotada.— Paulino Galcerán: El nom de la targeta es castellà, y l'apellido—o el cognom, que se'n diu ara—resulta massa artificios.— Kiliquenyo: Tot això que'ns diu, molt be... si vingues més condensat y garantit per una firma autèntica.— P. Romaguera: Aprofitarem la primera mudansa. Lo demés fluijeja. Endevidades les solucions que envia. Gracies pels bons mots.— B. Roig: Les xarades potser servirien si els versos no fossin tant dolents.— P. C.: No hi cab, y ho sento.

!!! ATENCIÓ !!!
ALMANAC
POLITIC - CLERICAL
DE LA CAMPANA DE GRACIA
PERA L'ANY 1911

(AB LLICENCIA DE L'ORDINARI)

Un magnific tomet, ple de caricatures beneides y text perfumat d'encens: Se ven a DOS ralets en totes les parroquies y sufraganies de Catalunya

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Oim, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a